Oliver Twist.

Samfundsroman

—af—

Charles Dickens.

(Fortsat.)

„Naa ja ja, min Dreng,“ og hun strøg Haaret tilbage paa hans Haved, „se nu først at blive rask, saa skal Billedet nok blive hængt op igen, det lover jeg dig. Men lad os nu snakke om noget andet.“ Og hun gav sig til at fortælle ham vidt og bredt om, saadanne mageløse Børn som hun havde, og saadan en mageløs Mand som hun havde haft, men det var nu over 26 Aar siden han var død, det Skind! Da alt det var overstaaet, var det paa Tide at drikke Te, og bagefter lærte hun Oliver at spille Hanrej, hvad han nemmede lige saa hurtig, som hun kunde forklare. Dette Spil drev de saa med stor Alvor og Iver, indtil han skulde i Seng.

Det blev gode Dage for Oliver. Alt var saa pænt og saa ordentligt, og de vare alle saa milde og venlige imod ham, han følte sig som i Himmerige. Lige saa snart han var bleven rask nok til at kunne klædes rigtig paa, forærede Hr. Brownlow ham et Sæt nyt Tøj, med ny Hue og ny Sko. Oliver fik Lov at gøre med sit gamle Tøj, hvad han vilde, og han forærede det til Tjenestepigen, der havde været stikkelig imod ham, og sagde, at hun skulde sælge det til en Jøde og beholde Pengene selv. Saadan gjorde hun, og Oliver saa fra Vinduet, at Jøden stoppede Tøjet ned i sin Pose og gik med det. Aa, hvor det gjorde godt, at det ækle Tøj var borte, saa han aldrig, aldrig mer kunde faa det paa!

Der kunde vel være gaaet en Uges Tid: saa sendte Hr. Brownlow en Eftermiddag Bud ind til Madam Bedwin og lod sige, at hvis Oliver var rask nok til det, havde han Lyst til at snakke lidt med Drengen inde i sit Studereværelse. „Aa Gud fri og bevare os vel!“ udbrød Madam Bedwin, „bare vi dog havde haft Tid til at give dig en ren Krave paa, Barn! Men vask nu i al Fald dine Hænder og lad mig se at faa gjettet dit Haar!“ Hun blev ved at klage over, at der ikke en Gang var Tid til at ri en ny Halsstrimmel i hans Bluse, men fandt ham alligevel saa pæn, at hun „virkelig ikke troede, det vilde have været muligt at gøre ham stort kønnere end han var.“ Saaledes opmuntret bankede Oliver paa Hr. Brownlows Dør og traadte ind i et lille Værelse, der var propfuldt af Bøger, og hvis Vindue vendte ud til en pæn lille Have. Foran Vinduet stod et Bord, og ved Bordet sad Hr. Brownlow og læste. Oliver kunde ikke begribe, hvem der dog skulde læse den Masse Bøger, som sagtens var skrevne for at gøre Verden klogere, — et Spørgsmaal, som forresten langt klogere Folk end han har ondt ved at besvare.

„Ja, det er en ordentlig Bunke Bøger, hvad du?!“ sagde den gamle Herre venligt, da han saa Oliver nysgerrigt mønstre Reolerne. „Kunde du nok lide at bleve en lærd Mand og skrive saadanne Bøger?“

Oliver betænkte sig et Øjeblik og sagde saa, at han troede nok, at han vilde hellere handle med Bøgerne. Den gamle Herre lo hjerteligt og erklærede, at det var godt svaret, hvilket glædede Oliver, skønt han rigtignok ikke vidste, hvori det gode stak.

„Nej,“ sagde den gamle Herre, da han var holdt op at le, „du skal ikke være bange, vi vil ikke gøre dig til Skribent, saa længe der endnu er et hæderligt Haandværk at lære eller en Teglsten at skrige.“

„Jeg siger saa mange Tak,“ svarede Oliver alvorligt. Derover brast den gamle Herre igen i Latter og sagde noget om et mærkeligt Instinkt: men det forstod Oliver ikke, hvad var, saa han tog ikke videre Notits af det.

„Naa men,“ sagde den gamle Herre og slog over i en langt alvorligere Tone, „hør nu efter, hvad jeg vil sige dig! Jeg vil tale ganske ligefrem, for jeg er vis paa, du forstaar mig ligesaa godt, som mangen voksen vilde kunne.“

„Aa Herre, De maa ikke sende mig bort!“ bad Oliver, der var bleven forskrækket over Hr. Brownlows alvorlige Tonefald. „Lad mig ikke komme tilbage til det slemme Sted, hvor jeg var! - Vær barmhjertig og lad mig blive hos Dem og tjene Dem!“

„Nej, min Dreng,“ svarede den gamle halt rørt, „det har jeg heller ikke i Sinde, saa længe du da ikke selv giver mig Grund dertil .... Ja ja, min Dreng, jeg haaber — jeg tror, du vil ikke give mig Grund dertil. Rigtignok er jeg tidt blevet stuffet af Folk, som jeg havde søgt at gøre godt, — og de, jeg har holdt mest af, ligger begravet med dem. Men Sorgen har ikke svækket, den har blot styrket min Medfølelse; det er vel ogsaa saadan, at den skal gøre os bedre!“ Han sagde alt dette ganske sagte, mere til sig selv end til sin lille Tilhører, og tav saa et Øjeblik, medens Oliver sad saa stille som en Mus og knap vovede at trække Vejret. — „Naa men,“ tilføjede saa Hr. Brownlow i en livligere Tone, „dette her siger jeg dig blot, for at du kan vide, at jeg har gaaet meget igennem; saa tænker jeg, du vil beflitte dig saa meget mere paa ikke at volde mig Sorg. Fortæl mig nu din Historie, hvor du kommer fra, hvor du er voksen op, og hvordan du kom ind i det Selskab, jeg traf dig i. Sig mig Sandheden rent ud! Dersom jeg skønner, at du har ikke gjort noget slet, saa skal jeg aldrig slaa Haanden af dig.“

Graaden sad Oliver i Halsen; saa det varede lidt, før han kunde tale. Og ligsom han saa skulde til at fortælle om Filialanstalten og Fattighuset og Hr. Bumble, blev der banket utaalmodigt nede paa Gadedøren; og Tjenestepigen kom farende op ad Trappen og meldte Hr. Grimwig,

„Gik han ind?“ spurgte Hr. Brownlow.

„Ja. Han spurgte først, om vi havde frisk Smørkage i Dag, og da jeg sagde Ja, sagde han, at saa blev han her til Te.“

Hr. Brownlow smilte, og vendte sig saa om til Oliver og fortalte, at Hr. Grimwig var en gammel Ven af ham og Oliver skulde ikke bryde sig om, at Hr. Grimwig var lidt løjerlig, paa Bunden var han et hjertensgodt Menneske. „Du kan godt blive!“ lagde han til.

I det samme gik Døren op, og en svær gammel Herre, der haltede lidt paa den ene Fod, traadte ind i Stuen, støttende sig ved en tyk Stok. Han var i blaa Frakke, stribet Vest, Nankins Knæbenklæder, Gamacher og en bredskygget hvid Hat. Et fint pibet Kalvekrøs bruste frem mellem Vesten, og en meget lang Staalurkæde med Urnøgle for Enden hang og dinglede paa hans Mave. Hans hvide Hals-Tørklæde var bundet i en vældig Knude under Hagen; men det underligste ved ham var et rent ubegribeligt Rynkespil i hans Ansigt. Han havde en Maade at dreje Hovedet om paa den ene Side og samtidig titte ud af Øjenkrogene, som mindede aldeles om en Papegøje. I den Positur kom han netop ind, og idet han holdt en Stump Appelsinskal strakt frem foran sig i Arms Længde, buldrede han forbitret:

„Vil De se! vil De nu se! Jeg kan ikke komme i et Hus, uden at jeg skal finde Stumper af saadan en Fyr paa Trappen. Det var en Appelsinskal, der i sin Tid var Skyld i, at jeg blev halt, og jeg ved, at en Appelsinskal tilsidst bliver min Død. Jeg siger, jeg er vis paa det, forstaar De, — eller jeg vil æde mit eget Hoved! — Hr. Grimwig plejede at bekræfte alle sine Paastand med dette flotte Tilbud, der unægtelig lød lidt besynderligt: for selv om man nu vil antage, at Videnskaben engang kunde naa saa vidt, at den satte Folk i Stand til at æde deres eget Hoved, hvis de havde Lyst til det, saa var særligt Hr. Grimwigs Hoved saa overmaade stort, at end ikke den mest slugvorne Mand turde have Udsigt til at faa Bugt med det i et Maaltid, — aldeles bortset fra, at det ogsaa dækkedes af et mægtigt Lag Pudder.

„Eller jeg vil æde mit Hoved!“ gentog imidlertid Hr. Grimwig og stampede med Stokken i Gulvet. Men saa fik han i det samme Øje paa Oliver: „Halløj!“ udbrød han og traadte et Skridt tilbage, „hvad er det for en Snegl?“

„Det er den Dreng, jeg har talt til Dem om,“ forklarede Hr. Brownlow, — og Oliver bukkede.

„De mener da vel ikke, at det er den Dreng, der havde Feber?“ sagde Hr. Grimwig og trak sig yderligere tilbage ... „Oho! oho!“ tilføjede han pludselig og glemte sin Frygt for Feberen af lutter Triumf over en Opdagelse, han havde gjort, „saa er det ham, der har spist Appelsin og har smidt Skallen her paa Trappen, eller jeg vil æde mit eget Hoved og hans med!“

„Nej, nej, han har ikke spist Appelsin,“ sagde Hr. Brownlow og lo. „Men læg nu Deres Hat og kom og snak lidt med Drengen!“

Hr. Grimwig satte sig, stadig med Stokken i Haanden, bevæbnede sine Øjne med et Par Næseklemmer, der hang i et bredt sort Baand, og gav sig saa til at stirre paa Oliver, som blev rød i Hovedet og atter bukkede.

„Hvordan har du det, Dreng?“ spurgte Hr. Grimwig.

„Jo Tak, Hr—, jeg har det meget bedre,“ svarede Oliver.

Formodentlig var Hr. Brownlow bange for, at hans løjerlige Ven skulde komme med Ubehageligheder; for han sagde til Oliver, at nu kunde han gaa ind og bede Madam Bedwin skænke Teen. Og da Oliver aldeles ikke følte sig tiltalt af den fremmede Herres Væsen, var han meget glad ved at slippe bort.

„En køn lille Dreng, synes De ikke?“ spurgte Hr. Brownlow.

„Det ved jeg ikke,“ vrissede Hr. Grimwig.

„Ved De ikke?“

„Nej jeg ved ikke. Jeg kan ingen Forskel se paa Drenge. Der er bare to Slags Drenge: Mælkefjæse og Kødhoveder.“

„Og hvad for en Slags hører saa Oliver til?“

„Mælkefjæsene. Der er en af mine Venner, der har et Kødhoved af en Dreng: hæ, de gaar og kalder ham en køn Dreng, med rundt Hoved, røde Kinder og et Par Gloøjne! Det er et rent Uhyre af en Dreng: Kroppen er ved at bøvne ud af hans blaa Tøj, og saa har han en Stemme som en Sergeant og en Appetit som en Ulv. Et rent Utyske, siger jeg Dem!“

„Ja ja,“ sagde Hr. Brownlow, „de Fejl har Oliver ikke, saa derfor behøver De da ikke at ærgre Dem over ham.“

„Nej,“ vrissede Hr. Grimwig, „de Fejl har han ikke; men han har maaske dem, der er værre!“

„Hr. Brownlow rømmede sig utaalmodigt, hvilket lod til at fornøje Hr. Grimwig i høj Grad.

„Jeg siger, han har maaske dem, der er værre!“ blev han ved. „Hvor skriver han sig fra? Hvad er han? Han har haft Feber, — naa ja, hvad saa? Er maaske Feber noget, som kun stikkelige Mennesker kan faa, hvad? Slubberter kan dog maaske ogsaa faa Feber undertiden, hvadbehager? Jeg har kendt en Æsel over paa Jamaica, som blev hængt, fordi han havde myrdet sin Herre, og han havde haft Feber seks Gange: han blev ikke af den Grund indstillet til Benaadning. Pyh! Slubber og Brøvl!“

Sagen var, at inderst inde var Hr. Grimwig meget tilbøjelig til at indrømme alt muligt godt angaaende Oliver; men han havde nu engang saadan en Lyst til at sige imod, og denne Lyst var bleven tirret ved, at han havde fundet Appelsinskallen. Da nu Brownlow maatte tilstaa, at han ikke kunde besvare et eneste af Spørgsmaalene om Oliver, saa kluklo Hr Grimwig ondskabsfuldt og forhørte sig om, hvorvidt Husbestyrerinden plejede at tælle Sølvtøjet om Aftenen. For hvis der ikke en smuk Morgen viste sig, at der manglede et Par Spisesteer, saa vilde han æde sit eget Hoved — og Hr. Brownlows med!

Rigtignok var Hr. Brownlow selv noget hidsig, men han kendte sin Ven og tog derfor hans Udfald med godt Humør. Ved Tebordet blev da ogsaa Hr. Grimwig saa naadig, at han udtrykte sin fuldkomne Tilfredshed med Smørkagen, og alt gik rigtig godt. Oliver som igen var kommen tilstede, begyndte at føle sig noget mere tilpas i den opfarende gamle Herres Nærværelse.

„Naa, skal De saa have en fuldstændig og sandfærdig Beretning om Oliver Twists Liv og Eventyr?“ spurgte Hr. Grimwig, da man var færdig med Maaltidet.

„Ja, i Morgen Formiddag; jeg vil helst være ene med Drengen,“ svarede Hr. Brownlow. — „Du kan komme ind til mig i Morgen Formiddag, min Dreng.“

„Jo Hr—,“ svarede Oliver, en Smule usikkert; for Hr. Grimwig sad hele Tiden og stirrede saa underligt paa ham.

„Skal jeg sige Dem noget?“ hviskede Hr. Grimwig til Hr. Brownlow. „Drengen kommer Pokker ikke ind til Dem i Morgen! Jeg kunde mærke det paa ham. Han tager Dem ved Næsen, min Ven!“

„Vel gør han ej,“ erklærede Hr. Brownlow, lidt heftigt.

„Hvis ikke han tager Dem ved Næsen, saa vil jeg æde — —!“ Og Hr. Grimwig huggede sin Stok ned i Gulvet.

Nu vilde Slæbnen, at Madam Bedwin i det samme kom ind med en lille Pakke Bøger, som Hr. Brownlow om Formiddagen havde bestilt henne hos den Boghandler, om hvem man tidligere har hørt fortælle. — „Aa lad Budet vente!“ sagde Hr. Brownlow, „der skal noget med tilbage.“

„Budet er gaaet,“ svarede Madam Bedwin.

„Saa kald paa det! Bøgerne er ikke betalt, og Boghandleren er en fattig Mand, som trænger til sine Penge. Desuden skal der nogle andre Bøger med tilbage.“

Gadedøren blev slaaet op, Oliver løb til den ene Side, Tjenestepigen til den anden, og Madam Bedwin stod paa Trappen og kaldte. Men Boghandlerens Bud var og blev forsvunden. — „Hm!“ sagde Hr. Brownlow, „det var meget kedeligt, meget kedeligt! Jeg vilde saa gerne haft det afgjort endnu i Aften.

„De kan jo sende Oliver!“ foreslog Hr. Grimwig med et spydsk Smil; „ham, ved De jo, De kan stole paa!

„Aa ja, maa jeg gaa, Herre?“ bad Oliver; „jeg skal løbe hele Vejen.“

Hr. Brownlow skulde lige til at sige, at det gik slet ikke an, at Oliver gik ud. Men da Hr. Grimwig rømmede sig spydigt, skiftede han Bestemmelsen: nu skulde Oliver netop gaa, for at han ved sin hurtige Udførelse af Ærindet kunde godtgøre, hvor uberettiget Hr. Grimwigs Mistanke var. — „Ja, min Dreng, gaa du kun!“ sagde den gamle Herre. „Bøgerne, du skal have med, ligger paa Stolen inde ved Siden af mit Bord.“

Oliver var henrykt over, at han blev taget i Tjeneste. I en Fart kom han tilbage med Bogpakken under Armen og stod nu, med sin Hue i Haanden, og ventede paa Besked.

„Kan du nu sige til Boghandleren,“ indprentede Hr. Brownlow ham og saa stift paa Grimwig, „at de Bøger skal du bringe ham tilbage fra mig, og du skal betale ham 81 Kr. og 65 Øre, som jeg skylder ham. Her er en 100 Kr. Seddel, saa faar du altsaa 18 Kr. 25 Øre med igen.“

„Jeg skal være tilbage paa ti Minutter,“ svarede Oliver ivrigt. Han stak Pengesedlen i sin Trøjelomme, bukkede ærbødigt, og gik. Madam Bedwin fulgte ham ud i Gadedøren, hvor hun atter og atter gav ham Besked om den nærmeste Vej, om Boghandlerens Navn, om Gaden, hvor han boede i, og om, at Oliver maatte endelig passe paa, at han ikke forkølede sig. Saa lod hun ham endelig løbe. „Gud velsigne hans søde lille Ansigt,“ mumlede hun, mens hun stod og saa efter ham, „jeg kan næsten ikke undvære ham længer!“

I det samme var Oliver henne ved Gadehjørnet, og vendte sig om og nikkede fornøjet til hende, idet han drejede ind i den anden Gade. Madam Bedwin nikkede smilende igen, lukkede Gadedøren, og gik ind paa sit eget Værelse.

„Lad mig se,“ sagde Hr. Brownlow og tog sit Ur op og lagde det paa Bordet, „han kan vel i det højeste være en Snes Minutter om Vejen. Det bliver mørkt imens.“

„Naa saa De bilder Dem virkelig ind, at han kommer igen?“ spurgte Hr. Grimwig.

„Gør De ikke?“ sagde Hr. Brownlow og smilte.

Modsigelses-Lysten var i dette Øjeblik meget levende i Hr. Grimwig, og Vennens overlegne Smil gjorde den dobbelt ilter. — „Nej Gu om jeg gør!“ svarede han altsaa og slog i Bordet. „Drengen har faaet nye Klæder paa Kroppen, han har en Pakke kostbare Bøger under Armen og en Hundredtroneseddel i Lommen, — naturligvis stikker han hen til sit gamle Tyve-Kompagni og griner Dem ordentligt ud. Hvis han nogensinde kommer her igen, saa vil jeg æde mit eget Hoved!“

Dermed trak han sin Stol tættere hen til Bordet. Og nu sad de to Venner, med Uret imellem sig, og ventede spændt. Det er værd at anføre, til Bevis paa, hvor vi lader os bestemme endog af vore tankeløseste og mest overilede Domme, at skønt Hr. Grimwig paa ingen Maade var haardhjertet og virkelige inderst inde grumme nødig vilde se sin gamle Ven narret og bedraget, saa nærede han dog i dette Øjeblik et inderligt Ønske om, at Oliver ikke maatte komme igen. Den Slags Modsigelser er Menneskenaturen fuld af.

Det blev saa mørkt, at man næsten ikke kunde se Tallene paa Urskiven længer. Men de to Herrer sad stadig tavse, med Uret imellem sig, og ventede.

15.

Hvordan den rare gamle Jøde og Frk. Nancy holdt af Oliver.

Inde i en ussel lille Knejpes skumle Gæstestue sad, grublende over en Tinkande og et brændevinsduftende Glas, en Mand i Bomuldsfløjls Jakke og Knæbukser, hvem ingen erfaren Politibetjent, til Trods for Halvmørket, et Øjeblik vilde have betænkt sig paa at antage for Hr. Bill Sikes. Ved hans Fødder laa en hvid, rødøjet Hund, som skiftevis adspredte sig med at blinke med begge Øjne op mod sin Herre og med at slikke en stor frisk Flænge ved den ene Side af Flaben, hvillen Flænge vidsnok var Udbytte af et nylig udkæmpet Slagsmaal.

Pludselig brød Hr. Sikes Tavshedeb. „Vil du ligge stille, dit Bæst, hvad du?“ sagde han. Maaske var hans Grublen saa alvorlig, at den forstyrredes endog af en Hunds Blinken, maaske paavirkede hans Grublen i den Grad hans Følelser at de maatte skaffe sig Luft, om det saa kun kunde ske i at sparke efter et uskyldigt Dyr. Nok er det, han baade bandede og sparkede ud efter Hunden.

Hunde er jo i Reglen lidet tilbøjelige til at tage Fornærmelser fra deres Herres Side ilde op. Men Hr. Sikes Hund havde det samme opfarende Temperament som Hr. Sikes, og desuden paakom der den maaske en smertelig Følelse af, at den blev forurettet. Altsaa satte den øjeblikkelig Tænderne i en af Hr. Sikes Snørestøvler og ruskede den dygtigt, hvorefter den knurrende krøb ind under en Bænk, lige tidsnok til at undgaa Tinkanden, som Hr. Sikes kylede efter dens Hoved.

„Naa saa det vilde du, hvad?“ sagde Sikes og greb med den ene Haand Ildrageren, medens han med den anden trak op af Lommen en vældig Tollekniv. „Kom herud, dit Djævels-Bæst! Hører du, vil du herut!“

Hunden hørte det rimeligvis nok, eftersom Hr. Sikes talte saa barsk og højt, som han vel kunde. Men ledet af en ufattelig Uvilje mod at faa Halsen skaaret over paa sig, blev den, hvor den var, og knurrede bare endnu stærkere og bed sig ligesom et vildt Dyr fast i Enden af Ildrageren. — Herover blev Hr. Sikes rent ude af sig selv, han lagde sig ned paa Knæ og angreb rasende. Hunden sprang fra den ene Side til den anden, knurrede, gøede, bed, — Hr. Sikes bandte, svor, stødte og slog, — og Kampen var virkelig paa et farligt Vendepunkt for en af Parterne, — da Døren pludselig gik op. Ud for Hunden, tilbage stod Bill Sikes, med Ildrageren og Tollekniven.

Et gammelt Mundheld siger, at der skal altid to til en Strid. Da Hr. Sikes blev pudset for Hundens Nærværelse, yppede han sporenstregs Kiv med den nyankomne. „Hvad Fanden skal De komme her for og vælte Dem ind mellem mig og min Hund?“ brølte han arrigt.

„Men bedste Ven, bedste Ven, hvor kunde jeg vide?“ svarede ydmygt Fagin — for det var Jøden, der var kommen ind.

„Aa Sludder! har De ingen Øjne, De skabede Tyrekvægt?! brummede Sikes. „Nej, De kan vist ikke høre, De, hvad? Selv lister De jo ud og ind, saa en anden aldrig aner, hverken naar De kommer eller gaar ... Jeg vilde ønske, De havde været Hunden, Fagin, for et halvt Minut siden!“

„Hvorfor det?“ spurgte Jøden og trang sig til at le.

„Jo, for Regeringen passer jo paa saadan nogle Slynglers Liv som Deres, skønt De har ikke halvt saa meget Mod som en Køter; men sin Hund har man da Lov til at slaa ihjel, som man vil!“ svarede Sikes og lukkede Tollekniven sammen med et meget udtryksfuldt Blik. „Forstaar De?!“

Jøden, der havde sat sig hen ved Bordet, gned sig i Hænderne og lod til at more sig over Hr. Sikes Spøg.

„Ja grin De bare,“ sagde Sikes og satte Ildrageren fra sig og saa paa Jøden med et blodtørstigt Smil, „grin De bare! Men De skal forresten ikke komme til at grine af mig, det skulde da være, jeg en Gang har faaet Nathuen paa, naar de vil til at hænge mig op! Jeg har godt Tag i Dem, Fagin, og Fanden skal slaa mig, om jeg slipper det. Forstaar De?! Skal jeg dingle, saa skal De dingle med; derfor tag Dem i Agt.“

„Ja vel, min Ven, ja vel, det ved jeg jo,“ indrømmede Jøden. „Vi har — fælles Interesser, Bill, — fælles Fordel!“

„Hm!“ brummede Sikes, som om han tænkte, at Fordelen var vist mest paa Jødens Side. „Naa men, hvad har De saa med til mig?“

„Det gik altsammen meget godt i Smeltediglen,“ svarede Fagin, „Deres Part har jeg med .... Ja, det er egentlig noget mere end De skulde haft. Men jeg tænkte som saa, at De giver mig jo nok en anden Gang en Haandsrækning og —“

„Hold Kæft med det Sludder!“ afbrød Slubberten ham utaalmodigt. „Hvor har De det? Op med det!“

„Ja, ja, Bill, giv nu blot Tid, giv nu Tid!“ søgte Jøden at berolige ham. „Her er de — alle sammen!“ Han havde taget et gammelt Bomulds Lommetørklæde ud af sin Frakkelomme, løste op for en stor Knude i det ene Hjørne og tog frem en lille Pakke i Karduspapir. Bill snappede den ud af Haanden paa ham, rev den op, og gav sig til at tælle de Guldstykker, den indeholdt.

„Er det det hele?“ spurgte han mistroisk. „Har De ikke haft den oppe undervejs, hvad? og slugt et Par Stykker? Nej lad bare være at skære Ansigter og spille fornærmet, det har De sgu gjort for tit! .... Hiv i Dingletøjet!“

Det var en Opfordring til at trække i Klokkestrengen. Straks efter kom en anden Jøde ind, som var yngre end Fagin, men næsten lige saa hæslig at se til. Bill bare pegede paa den tømte Kande, og Jøden, som udmærket godt forstod ham, gik for at fylde den. Forinden vekslede han dog et næsten umærkeligt Blik med Fagin, der et Nu saa op og rystede næsten umærkeligt paa Hovedet til Svar. Sikes havde just i det samme bøjet sig ned for at binde sit ene Skobaand, som Hunden havde revet løs. Dersom han havde opfanget de to Jøders Signalisering, vilde den maaske have bragt ham paa underlige Tanker.

„Er her ellers nogen, Barney?“ spurgte Fagin, som nu, da Sikes saa op igen, stirrede ufravendt ned i Bordet.

„Ikke en Sjæl“ svarede Barney, hvis Ord, hvad enten de saa kom fra Hjertet eller ej, lagde Vejen om gennem hans Næse.

„Ikke en Sjæl?“ gentog Fagin i en forundret Tone, der maaske skulde underrette Barney om, at han gerne kunde sige Sandheden.

„Nej, ikke andre end Nancy,“ sagde Barney.

„Nancy?!“ udbrød Bill Sikes. „Hvor er hun? Fanden skal slaa mig, om jeg ikke sætter Pris paa den Tøs, for hendes medfødte Egenskaber.“

„Hun har bestilt sig en Gang kogt Oksebryst ude i Skænkestuen,“ forklarede Barney.

„Lad hende komme herind!“ befalede Sikes og skænkede et Glas Brændevin. „Lad hende komme herind, siger jeg!“

Barney skævede ængsteligt til Fagin, ligesom for at faa Lov; men Jøden tav og ikke saa meget som saa op fra Bordet. Saa trak Barney sig tilbage, — og straks efter mødte Frk. Nancy, udhalet i Hat, Forklæde, Torvekurv og Gadedørsnøgle.

„Du er paa Sporet, Nancy, hvad?“ spurgte Sikes og rakte hende Glasset.

„Ja jeg er, Bill,“ svarede den unge Dame og gjorde ham Besked. „Det har ellers holdt haardt nok! For Halpen har været syg og har — — —“

„Ja saa, min Ven?“ sagde Fagin, og saa op.

Det faar staa hen, om maaske en ejendommelig Sammentrækning af Jødens røde Øjenbryn gjorde Frk. Nancy opmærksom paa, at hun var i Begreb med at blive for meddelsom. Vist er det, at hun pludselig stoppede op og med mange yndefulde Smil til Hr. Sikes ledte Samtalen hen paa noget andet. En halv Snes Minutter efter fik saa Hr. Fagin et Anfald af Hoste. Straks trak Frk. Nancy Sjalet sammen om sig og sagde, at nu maatte hun gaa, Hr. Sikes, der skulde samme Vej et Stykke, gik med, og de fulgtes paa kort Afstand af Hunden, der kom lusende frem fra en Baggaard, saa snart dens Herre var ude af Sigte.

(Fortsættes).